

Dezadaptare

Intellanima

Prea devreme m-ai adus
în lumea de reguli și de constrângeri,
mamă!
Prin mâinile mele fragile
mai curg încă picături
din interstițiile stelare
prin care-am trecut cândva...
În jurul meu, se-nvârt toți cei care
se simt aici acasă,
ridică poveri,
pe care le trec răsând
de pe un umăr pe altul,
în timp ce clipa confortabilă
le-adăpostește somnul, visele, iubirea.
Pe când eu...
Ating lucrurile cu sufletul, mamă,
nu cu mâinile.
Degetele mele se-agață obsesiv
de tăcerea zilelor apuse
și caută dincolo de ea,
dincolo de lumină și de întuneric,
caută amintirile,
caută începuturile.
Începuturile a ce, mamă?
Că tot orbesc prin scrumul zilelor de-odinioară
și nu m-aleg decât cu latente cuvinte dulci-amare.
Eu și cuvintele ne suntem unul altuia far,
în timp ce pe sub picioarele noastre curge
întunecatul râu al clipei
și-al obișnuinței...
Mai ating uneori cu sufletul
câte un colț de stea
sau câte un spin amar...
Și, nu știu de ce,
din ce în ce mai deși sunt spinii...
Și-atunci,
la ce să iau mai bine seama,
mamă,
în lumea de reguli și constrângeri
în care m-ai adus?
La sufletu-mi pierdut prin lucruri
sau la mâinile
prin care simt cum pulsează

POEZII ONLINE

tăcerea și cuvântul,
lumina și-ntunericul,
începutul și sfârșitul?